॥ सूतउवाच ॥ एवमुक्त्वा तु सपितॄंश्चचार पृथिवीं मुनिः । नच स्म लभते भार्य्यां वृद्धोऽयमिति शौनक ।
यदा निर्वेदमापन्नः पितृभिश्चोदितस्तथा । तदाऽरण्यं स गत्वोच्चैश्चुक्रोश भृशदुःखितः ।
सत्वरण्यगतः प्राज्ञः पितॄणां हितकाम्यया । उवाच कन्यां याचामि तिस्रो वाचः शनैरिमाः ।
यानि भूतानि सन्तीह स्थावराणि चराणि च । अन्तर्हितानि वा यानि तानि शृण्वन्तु मे वचः ।
उग्रे तपसि वर्त्तन्तं पितरश्चोदयन्ति मां । निविशस्वेति दुःखार्त्ताः सन्तानस्य चिकीर्षया । १८६०
निवेशायाखिलां भूमिं कन्यामेकां वरामि भोः । दरिद्रो दुःखशीलश्च पितृभिः सन्नियोजितः ।
यस्य कन्याऽस्ति भूतस्य ये मयेह प्रकीर्त्तिताः । ते मे कन्यां प्रयच्छन्तु चरतः सर्व्वतो दिशं ।
मम कन्या सनाम्नी या मैत्रवच्चोद्यता भवेत् । भरेयञ्चैव यां नाहं तां मे कन्यां प्रयच्छत ।
ततस्ते पन्नगा ये वै जरत्कारौ समाहिताः । तामादाय प्रवृत्तिं ते वासुकेः प्रत्यवेदयन् ।
तेषां श्रुत्वा स नागेन्द्रस्तां कन्यां समलङ्कृतां । प्रगृह्यारण्यमगमत्समीपं तस्य पन्नगः । १८६५
तत्र तां मैत्रवत्कन्यां प्रादात्तस्मै महात्मने । नागेन्द्रो वासुकिर्ब्रह्मन् स तां प्रत्यगृह्णत ।
असनामेति वै मत्वा भरणे चाविचारिते । मोक्षभावे स्थितश्चापि द्वन्द्वभूतः परिग्रहे ।
ततो नाम स कन्यायाः पप्रच्छ भृगुनन्दन । वासुकिं भरणं वास्या न कुर्य्यामित्युवाच ह ।
॥ इत्यादिपर्व्वण्यास्तीके षट्चत्वारिंशोऽध्यायः ॥ ४६ ॥

॥ सौतिरुवाच ॥ वासुकिस्त्वब्रवीद्वाक्यं जरत्कारुमृषिं तदा । सनाम्नी तव कन्येयं स्वसा मे तपसाऽन्विता ।
भरिष्यामि च ते भार्य्यां प्रतिच्छेमां द्विजोत्तम । रक्षणञ्च करिष्येऽस्याः सर्व्वशक्त्या तपोधन । त्वदर्थं रक्ष्यते चैषा मया मुनिवरोत्तम । १८७०
॥ ऋषिरुवाच ॥ न भरिष्येऽहमेतां वै एष वै समयः कृतः । अप्रियञ्च न कर्त्तव्यं कृते चैनां त्यजाम्यहं ।
॥ सौतिरुवाच ॥ प्रतिश्रुते तु नागेन भरिष्ये भगिनीमिति । जरत्कारुस्तदा वेश्म भुजगस्य जगाम ह ।
तत्र मन्त्रविदां श्रेष्ठस्तपोवृद्धो महाव्रतः । जग्राह पाणिं धर्म्मात्मा विधिमन्त्रैः पुरस्कृतं ।
ततो वासगृहं रम्यं पन्नगेन्द्रस्य संमतं । जगाम भार्य्यामादाय स्तूयमानो महर्षिभिः ।
शयनं तत्र संकृप्तं स्पर्द्धास्तरणसंवृतं । तत्र भार्य्यासहायो वै जरत्कारुरुवास ह । १८७५
स तत्र समयं चक्रे भार्य्यया सह सत्तमः । विप्रियं मे न कर्त्तव्यं नच वाच्यं कदाचन ।
त्यजेयं विप्रिये च त्वां कृते वासञ्च ते गृहे । एतद्गृहाण वचनं मया यत्समुदीरितं ।
ततः परमसम्विग्ना स्वसा नागपतेस्तदा । अतिदुःखान्विता वाक्यं तमुवाचैवमस्त्विति ।
तथैव सा च भर्त्तारं दुःखशीलमुपाचरत् । उपायैः श्वेतकाकीयैः प्रियकामा यशस्विनी ।
ऋतुकाले ततः स्नाता कदाचिद्वासुकेः स्वसा । भर्त्तारं वै यथान्यायमुपतस्थे महामुनिं । १८८०
तत्र तस्याः समभवद्गर्भो ज्वलनसन्निभः । अतीव तेजसा युक्तो वैश्वानरसमद्युतिः ।
शुक्लपक्षे यथासोमो व्यवर्द्धत तथैव सः । ततः कतिपयाहस्य जरत्कारुर्महायशाः ।
उत्सङ्गेऽस्याः शिरः कृत्वा सुष्वाप परिखिन्नवत् । तस्मिंश्च सुप्ते विप्रेन्द्रे सविताऽस्तमियाद्गिरिं ।